

6A

[Finansministeren.]

lov nr. 70 af 27. februar 1946 om anvendelsen af de beløb, der tilfalder kommunerne som efterbetaling af for lidt erlagt kommuneskat m. v., jfr. lov nr. 77 af 4. marts 1949. Forslaget er uændret vedtaget af det andet høje ting.

Ved loven af 1946 blev det bestemt, at de en kommune i skatteårene 1945-46—1948-49 tilflydende skatteefterbetalinger m. v. — med visse nærmere fastsatte begrænsninger — skulle båndlægges i Danmarks Nationalbank, således at beløbene ikke skulle kunne frigives uden forud indhentet samtykke fra vedkommende kommunes tilsynsmyndighed. Ved lov nr. 77 af 4. marts 1949 fik disse bestemmelser også gyldighed for efterbetalinger m. v., der indgår i skatteåret 1949—50, og efter nærværende lovforslag skal yderligere de midler, der indgår i skatteåret 1950—51, båndlægges.

Årsagen til, at båndlæggelsesbestemmelserne i sin tid blev gennemført, var, at man fandt det urimeligt, at de store ekstraordinære indtægter for kommunerne, som formueopgørelsen i 1945 måtte antages at medføre, uden videre skulle indgå i kommunernes almindelige drift. Det blev derfor samtidig bestemt, at midlerne til sin tid kun måtte frigives til driftsformål, når ganske særlige omstændigheder måtte tale herfor.

Frigivelsen af beløbene er i henhold til indenrigsministeriets bekendtgørelse af 10. juni 1949 påbegyndt i sommeren 1949, og af det beløb på godt 100 mill. kr., der efter de fra kommunerne til dato modtagne opgørelser er blevet omfattet af båndlæggelsesbestemmelserne, er ialt frigivet lidt over 60 mill. kr.

Ved forlængelsen af loven opnås det, at tilsynsmyndigheden også får indseende med anvendelsen af efterbetalingsbeløbene fra de sager, der afsluttes sidst, så at også disse beløb alene anvendes til bygge- og anlægsvirksomhed og konsolidering.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 287 af 30. juni 1922 om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning.

(Første behandling findes i tidenden sp. 231; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 741).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Johannes Hansen): Udvalget har afholdt en række møder og har desuden haft 2 samråd med den højttærede kirkeminister.

Ved det ene af disse samråd tiltrådte ministeren tanken om, at man lod de foreslåede indstillingsmøder bortfalde, hvad der i forvejen indenfor udvalget var enighed om. I de 4 største stifter ville der til disse indstillingsmøder være 2000 adgangsberettigede eller derover, hvad der nok kunne volde vanskeligheder ved mødernes gennemførelse.

Desuden var der i udvalget enighed om at fastholde, at ingen kan blive kandidat ved et bispevalg uden at være skriftligt foreslået af et vist antal stemmeberettigede stillere, ligesom vedkommende kandidat skriftligt skal have tiltrådt opstillingen.

Der var i udvalget ikke enighed om fastsættelsen af stillerantallet. Et flertal bestående af socialdemokratiets, venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget foreslår antallet sat til mindst 5 pct. af samtlige stemmeberettigede i stiftet, dog mindst 50. Man har besluttet sig til denne procentgrænse fremfor absolutte tal, fordi der er så betydelig forskel på de forskellige stifters størrelse, men man har dog ment at måtte have en absolut grænse nedad, angivet ved kravet om mindst 50 stillere. 5 pct.s grænsen vil betyde, at man i de største stifter må regne med 100—120 stillere, hvad der nok kan siges at være et ret højt antal, men antagelig vil det medføre, at der kun opstilles ret få kandidater ved bispevalget, og at den påfølgende afstemning